

Chị Ngà vẫn không đáp. Tiếng dì Miên rít lên:

- Thằng khốn nạn! Đồ lường gạt!

- Tao sẽ không bao giờ nhìn mặt anh ta nữa! - Giọng chị Ngà nhỏ nhẹ nhưng dứt khoát.

- Còn mày, - Giọng dì Miên đột ngột lo lắng – Mày phải tính sao chứ? Đâu thể để kéo dài như vậy được! Rồi còn kỳ thi sắp tới nữa!

- Tao cũng chẳng biết nữa! - Giọng chị Ngà đượm nỗi mệt mỏi, nghe trầm buồn như tiếng chim khoắc khoải vẫn vang vọng những buổi trưa Bãi Cháy âm u.

Về mặt chị Ngà lúc thốt ra câu đó chắc cũng bản thân như khuôn mặt chị đang nhìn tôi bây giờ. Nếu thỉnh thoảng chị không chớp mắt để cho những giọt lệ ứa ra và lặng lẽ lăn tròn trên má, tôi ngỡ chị đã hóa đá giữa mênh mông sâu muộn.

Thốt nhiên tôi bỗng nhói lòng khi nhớ tới bài ca hôm nào chị hát, cũng trên bờ suối kỷ niệm này, cũng chính tại góc dương liễu chị đang ngồi xõa tóc. Bài ca như những lời tiên tri buồn bã:

Tôi là cánh hoa mỏng manh vì người mà tươi thắm

Cũng vì người mà tàn héo

Xin người hãy đến trên đôi chân mùa xuân ấm áp

Chớ để gió đông lên về thổi tắt ước mơ tôi.

Phải chăng trong những ngày hạnh phúc nhất của đời mình, chị vẫn linh cảm được những mầm mống của phản trắc và chia lìa:

Người hãy nâng đỡ trái tim tôi

Trên những ngón tay dịu dàng của người

Chớ hát hủi cũng đừng dập vùi

Nhược bằng hoa lá rụng

Có còn gì xuân tươi.